

kunde være rigtigt, hvad jeg har sagt om min Stilling til Censuren af Sommerrevuerne, thi han troede ikke, at der var nogen stor Fare for, at Ministeriet skulde blive saa overvældende rost af de 2 gamle Revuforfattere, der jo ere gode gamle Venstremænd. Det ærede Medlem sagde — det er Sp. 741 — „Jeg har stiftet Bekendtskab med nogle af de Vers, som den højtærede Minister dengang forbød, og jeg tror ikke, at Rosen er overvældende.“ og saa citerer det ærede Medlem 2 Vers. Jeg kan nu umulig tro, at disse to flove og ferske Vers virkelig skulle være af de for deres Morsomhed berømte Revuforfattere. Naturligvis kunne Versene have lidt noget ved det ærede Medlems Mangel paa Øvelse i at foredrage den Slags Vers; men lad det nu være, som det være vil, er det nogle Vers, som en eller anden Pudsenmager maa have bundet det ærede Medlem paa Ærmet, naar det ærede Medlem siger, at det er nogle Vers, som jeg har forbudt, at det er nogle Vers, som skulde have været i Sommerrevuen, som jeg har sagt til Censor, at han skulde forbyde. Disse Vers have aldrig været forelagte mig til Optagelse i Sommerrevuen. Det er aabenbart enten en Pudsenmager eller en gal Mand, der har puttet det ærede Medlem nogle gale Vers i Lommen, og det ærede Medlem sluger dem naturligvis raa lige straks. Jeg har for øvrigt fra anden Side hørt, at disse Vers have været skrevne til en ganske anden Lejlighed end til Optagelse i en Sommerrevu.

Det ærede Medlem havde gjort sig megen Ulejlighed i Anledning af min Udtalelse om, hvilke Indstillinger til at blive Riddere af Dannebrog der er udfærdiget gennem Justitsministeriet fra 23. Juli 1901 og til 1. Januar 1903. Det ærede Medlem havde gennemgaaet et Kvartal af Ministerialtidende og havde derefter stillet et langt Regnestykke op. Det gør mig ondt at maatte sige det ærede Medlem, at hans Møje har været forgæves, thi de Slutninger, det ærede Medlem er kommet til, vimle af Fejl. Først og fremmest medtager det ærede Medlem ogsaa de Ordensdekorationer, som ikke have fundet Sted efter Ministeriets Indstilling; men umiddelbart ere komne fra Ordenskapitlet. Det bliver allerede en slem Regnefejl. Dernæst gør det ærede Medlem sig skyldig ogsaa i en meget grov Regnefejl, naar han regner alle de Ud nævnelser, han kan finde, sammen og siger, at de skyldes mit Ministerium. De,

der staa i Ministerialtidende, skyldes jo alle Ministerierne, og desforuden andre. Det var igen en slem Regnefejl. Det ærede Medlem siger Sp. 743: „Det viser sig altsaa, at han har talt om Ting, som han ikke er saa overmaade godt inde i. Han ved ikke nøjagtigt, hvor mange Ordensdekorationer der er foregaaet under hans Ministerium“, og saa nævner det ærede Medlem hele Ramsen op. Det var den anden Regnefejl. Men saa kommer den tredje Regnefejl, og det er den, at det ærede Medlems Tal ere gale. Jeg har gjort mig den Ulejlighed at tælle efter, da jeg havde talt 3 Grupper efter og fundet, at de Tal, det ærede Medlem opgav, vare gale for alle 3 Grupper, hørte jeg ganske vist op at tælle, fordi jeg fandt det overflødigt at tælle mere. Det ærede Medlem kan jo ikke blive træt af at tale om Regnefejl, nu har jeg givet det ærede Medlem noget at tale om. Nej, Forholdet er det, som jeg nævnede og godtgjorde forleden Dag, at der fra det nuværende Ministeriums Side paa dette som paa andre Omraader er vist meget stort Maadehold. Men muligt er det, at Fejlen blot er den, at det ærede Medlem finder, at Maadeholdet har været for stort, muligvis er det ærede Medlem misfornøjet med, at han ikke selv er kommen i Betragtning til en Ordensdekoration og en lille Titel. Men man kan jo aldrig vide, om det ikke i Tidens Løb kunde komme. Man har før set Folk staa her i Rigsdagen og tale haanligt om Titler. Jeg mindes en saadan Tale fra Begyndelsen af 70erne, jeg har læst, og saa har man senere set den samme Mand gaa rundt med den samme Kammerherretitel, som han 20—25 Aar tilbage havde harcelleret over. Hvis Vor Herre lader os alle leve, saa maaske den Dag kommer, da det ærede Medlem vilde ønske, at den Kaal, han skulde til at søbe, var noget mere appetitlig, at at han ikke selv havde gjort den uappetitlig.

Jeg kommer saa til de Ord, det ærede Medlem og jeg have udvekslet angaaende Snapsene. Der blev det ærede Medlem forarget i sin Udtalelse, han følte sig forarget. Det var Spalte 745. Der siger det ærede Medlem, at han har i sin første Tale „ganske flygtig — i en halv Linie — sagt, at den højtærede Minister var en Ynder af en god dansk Snaps“. „Nu gør Ministeren det i sin Gengivelse til“ — siger han videre — „at jeg“ — det er altsaa det ærede Medlem — „skulde have sagt om ham, at han havde holdt en Tale til Snapsens Pris og det nationale